

La seca,
la meca i...

NOEMÍ
RODRÍGUEZ

No callis

D'acord amb la iniciativa de l'assemblea general de les Nacions Unides, ahir era el Dia mundial de la llibertat de premsa. En l'Europa preindustrial, la reivindicació de la llibertat d'impressió ha estat una veritable punta de llança de la lluita

per les llibertats democràtiques. Encara avui, quan amb prou feines un cinquanta per cent dels estats poden ser considerats prou democràtics, un dels indicadors més fiables de la seva qualitat és el reconeixement efectiu o no de la llibertat d'expressió. Som al mig d'una transició social de dimensió històrica, certament. Un veritable canvi d'època en el qual economia, política i cultura estan experimentant transformacions d'una

gran radicalitat. Però no ens enganyem, res ens garanteix que aquests canvis condueixin, necessàriament, a un horitzó més lliure i més just. El que sí sabem és que l'accés democràtic a la informació i el coneixement, així com les garanties de llibertat d'expressió i pluralisme comunicatiu són encara fites a consolidar. Fites pendents en un país on tenim la gran sort de tenir aquest i altres drets reconeguts per la constitució, però que ara per ara

es poden veure vulnerats amb impunitat a manca d'una legislació que els reguli. La llibertat de premsa n'és un cas, però encara en tenim uns quants més. És com si ens donessin la sopa però ens traguessin la cullera. Afortunadament, hi ha un munt de dones i homes que estan cansats de sentir-se dir allò d'*Andorra és així*, persones que tot això ja no s'ho creuen i que saben que el país serà el que tots, i entre tots farem que sigui.

04.05.09

C/Bonaventura Riberaigua, 39
Telèfon: 877 477 Fax: 863 800
Apartat de correus 2167, BP. 179
<http://www.diariandorra.ad>
diaridigital@diariandorra.ad

Diari d'Andorra

ÚLTIM SEGON

>> Per VÍCTOR DUASO

Què diu el programa?

La política esportiva d'arreu és un tema menor o almenys és així fins que arriba el moment de fotografiar-se amb el campió del món o un gran esportista que llavors es transforma en un tema major que s'allarga, és clar, només fins sortir a la foto. Per a molts no importa la política esportiva, sinó fer política en l'esport. La setmana passada les eleccions van dictaminar un canvi de Govern, L'Alternativa agafarà les regnes i més d'un interessat en l'esport del país, segurament, es pregunta... què hi diu el programa del PS? No sempre el Govern atén l'esport com el que és, una demanda social espontà-

L'estratègia esportiva del PS reforça l'esport escolar i vol un estadi nacional

nia i tan estesa. Una política esportiva orientada a resultats amplis, estables i constants va molt més enllà d'assistir els atletes o entitats esportives. De poc serveixen els calés si els esportistes no tenen instal·lacions en condicions. Una bona política esportiva és crear les condicions de base per al desenvolupament del sector a través de la modernització

ARXIU

de les infraestructures. El PS veu l'esport com a element educatiu i vol recuperar la gestió i la coordinació de l'esport escolar. Tot dirigit a crear esportistes amb un bon futur. Un altre dels detalls serà que buscan modificar els procediments d'atorgament de subvencions i beques i la millor notícia està en la millora de les infraestructures esportives amb

la creació de l'estadi nacional i també crear un centre de tecnificació esportiva d'altura per acollir esportistes d'alt nivell i de tècnics d'arreu.

Una estratègia que sobre el paper és força interessant i convida a l'optimisme, però esperem que aquestes idees no es rovellin dins d'un calaix. És cert que una política esportiva, potser, assoleix els

fruits en finalitzar un mandat o ni tan sols això. Com a periodista esportiu demano que els polítics tinguin consciència de la transcendència social, econòmica i política que avui té l'esport al món. Esperem veure el River Andorra al més amunt del bàsquet espanyol, la selecció de futbol amb un estadi i el Butagaz a divisió d'honor...